

[Kr. Kristensen.]

end for de fleste Lovforslags Vedkommende, at Bestemmelserne i Lovforslaget egner sig langt bedre til Behandling i et Udvalg end til Behandling i denne Sal. Derfor skal jeg ikke komme ret meget ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger om et Par Spørgsmaal og da først om § 7, der vedrører Aalegaardsretten. De Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Ludvigsen fremsatte, gav jo klart til Kende, hvad vi for Resten ogsaa alle ved, at der indenfor Fiskernes Kreds er stærke Ønsker om at faa Aalegaardsretten afløst. Dette Spørgsmaal har været drøftet Gang paa Gang, naar vi har behandlet Fiskerispørgsmaal, og der blev i 1916 nedsat en Kommission, der skulde overveje dette Spørgsmaal. Kommissionen udarbejdede Forslag til Afløsning af Aalegaardsretten, men naar den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri alligevel ikke har ment at burde drage det Spørgsmaal frem ved en Revision af Loven, tror jeg, at den højtærede Minister har gjort ret deri. Jeg tror, det er rigtigt, at dette Forslag ikke kommer frem nu, for det er et meget stort Spørgsmaal, og et meget stort økonomisk Spørgsmaal, saa jeg er enig i den Betragtning, at Tidspunktet ikke er inde nu til at tage det Spørgsmaal op.

Der er imidlertid et andet Forhold vedrørende denne Paragraf, som jeg gerne vil nævne, nemlig den Bestemmelse, der findes i Paragraffens Stk. 7, der lyder saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg ganske kort citere —:

„Den til Fiskeri med Aalegaarde berettigede er pligtig til, saafremt han i det paagældende Efteraar vil benytte sin Aalegaardsret, inden 1. August at have udsat den yderste Hovedpæl og desuden en af Aalegaardens inderste Pæle, der tilligemed Hovedpælen angiver Aalegaardens Hovedretning, og inden 1. September at have udsat Rad og Ruser i fiskedygtig Stand.“

Det er særlig det sidste, jeg hæfter mig ved. Den første Bestemmelse er jo rimelig; det er rimeligt, at man i god Tid giver til Kende, hvorvidt man vil benytte sin Aalegaardsret, men det er overfor mig blevet fremført, at det Tidspunkt, da man skal have udsat sine Redskaber til Fiskeriet, den 1. September, er for tidligt, og man har sagt, at denne Bestemmelse kunde føre til, at Redskaberne kom til at staa til ingen Nytte og blev udsat for at raadne op, inden der var Fisk at fange. Hvis det er Tilfældet,

synes jeg, at Bestemmelsen er urimelig. Nu er det muligt, at dette Forhold er noget forskelligt i de forskellige Farvande, og at man ikke behøver at udsætte sine Redskaber lige tidligt i alle Farvande. Hvis det er rigtigt, at der er Steder, hvor det gaar an at udsætte dem allerede den 1. September, men andre Steder først senere, vil jeg henstille, at denne Bestemmelse søges ændret i det kommende Udvalg, saa den tilpasses til de forskellige Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Ludvigsen, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, nævnte ogsaa § 10, der omhandler Trawlfiskeri. Der staar i Paragraffen, at Trawlfiskeri er forbudt, men Paragraffen indeholder en Del Undtagelsesbestemmelser. Disse Bestemmelser tilfredsstillende maaske ikke fuldt ud Fiskerne, men imødekommer dog i nogen Grad Forslag, som er fremsat. Det, jeg vil hæfte mig ved, er det Stykke, som lyder saaledes:

„Overalt paa Søterritoriet, hvor der ikke i særlig Lov eller i Vedtægt findes Forbud derimod, jfr. dog § 11 og Kapitel 2, er det tilladt at drive Snurrevaadsfiskeri, hvorved forstaaes Fiskeri med ethvert Vaad, der indhives til forankret Fartøj eller til Land.“

Det er denne Definition af Begrebet Snurrevaadsfiskeri, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Der er sagt til mig fra kyndig Side, at denne Bestemmelse er helt forældet, at Vaadfiskeri fra forankret Fartøj i det hele taget slet ikke drives længere, det har været brugt i sin Tid, men det betragtes af Fiskerne som en forældet Fremgangsmaade. Jeg synes derfor, det er noget urimeligt, at man sætter en Bestemmelse ind i Loven, der fastsætter en saadan Fremgangsmaade, naar Fiskerne i den praktiske Udøvelse af Erhvervet for længst er gaaet væk fra den. Al Lovgivning paa dette Omraade som paa andre Omraader burde være saadan, at den i nogen Grad fastsatte de Regler, som det praktiske Liv har fundet passende i de forskellige Forhold. Ogsaa naar der er Tale om Fiskeri, synes jeg, at der i Loven burde tages Hensyn til de Erfaringer, som de praktiske Fiskere har gjort gennem deres Arbejde, da Praksis ogsaa i dette Tilfælde er af stor Betydning, naar vi skal til at lovgive. Jeg vil derfor ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa dette Forhold, og jeg haaber, det skal lykkes i Udvalget at finde en tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade, for vi skal ikke i en Lov, som skal gælde ud i Fremtiden, maaske gennem en lang